

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2019 r. znak (...), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 18 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił Z. U. przyznania rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że odmówił ubezpieczonemu prawa do ustalenia rekompensaty, ponieważ nie udowodnił on 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Do pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono zatrudnienia od

1 października 1979 roku do 30 października 1992 roku w Zakładach (...) S.A., gdyż stanowisko wskazane w przedłożonym świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, tj. blacharz nie jest zgodne z powołanym przez pracodawcę załącznikiem nr 1 Zarządzenia wykaz A – dział V poz.9 pkt.3. Ponadto podana w świadectwie nazwa Zarządzenia jest niepełna. Nie zaliczono również okresu zatrudnienia od

31 października 2000 roku do 31 grudnia 2005 roku, gdyż w przedłożonym świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach błędnie powołano Zarządzenie Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 roku.

/decyzja k. 10 akt emerytalnych ZUS/

Z. U. złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że w okresie zatrudnienia od 1 października 1979 roku do 30 października 1992 roku w Zakładach (...) S.A. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku dekarza, pracodawca wystawiając zaś zaświadczenie źle określił jego stanowisko pracy jako blacharza. Natomiast w okresie zatrudnienia od 31 października 2000 roku do 31 grudnia 2005 roku w firmie (...) Sp. z o.o. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warunkach szczególnych wykonując prace, tj. lakierowanie natryskowe, szlifowanie maszynami wibracyjnymi, podkładanie farbami podkładowymi, praca masami uszczelniającymi, silikonami, środkami chemicznymi.

/odwołanie – k.2-4/

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie - k. 5-5 odwrót /

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca Z. U. urodził się w dniu (...).

/bezsporne, a nadto: wniosek – k. 1-4 akt emerytalnych ZUS/

Z. U. w dniu 18 marca 2019 roku wystąpił z wnioskiem o emeryturę z rekompensatą.

/bezsporne, a nadto: wniosek – k. 1-4 akt emerytalnych ZUS/

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2019 r. znak (...), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 18 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał Z. U. emeryturę od dnia 18 marca 2019 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do obliczenia emerytury przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. W decyzji ustalono, że kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi – 99747,66

zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego – 428867,32 zł, a średnie dalsze trwanie życia wynosi – 217,10 miesięcy. Wysokość emerytury obliczona została zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 2.434,89 zł brutto.

/decyzja k. 11 akt emerytalnych ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 17 kwietnia 2019 r. znak (...), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 18 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił Z. U. przyznania rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że odmówił ubezpieczonemu prawa do ustalenia rekompensaty, ponieważ nie udowodnił on 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Do pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono zatrudnienia od 1 października 1979 roku do 30 października 1992 roku w Zakładach (...) S.A., gdyż stanowisko wskazane w przedłożonym świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, tj. blacharz nie jest zgodne z powołanym przez pracodawcę załącznikiem nr 1 Zarządzenia wykaz A – dział V poz.9 pkt.3. Ponadto podana w świadectwie nazwa Zarządzenia jest niepełna. Nie zaliczono również okresu zatrudnienia od 31 października 2000 roku do 31 grudnia 2005 roku, gdyż w przedłożonym świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach błędnie powołano Zarządzenie Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 roku.

/decyzja k. 10 akt emerytalnych ZUS/

Wnioskodawca Z. U. był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł. w okresie od dnia 4 września 1973 roku do dnia 30 października 1992 roku na stanowisku blacharz – ślusarz.

/świadectwo pracy w aktach osobowych k.21/

Z. U. uzyskał uprawnienia do spawania elektrycznego i gazowego w maju i czerwcu 1988 roku.

/odpis książeczki spawacza w aktach osobowych k.21/

Wnioskodawca Z. U. w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. otrzymał angaże :

- 4 września 1973 roku na stanowisko ślusarza (w ramach wstępnego stażu),
- 3 listopada 1975 roku do 30 listopada 1979 roku na stanowisko ślusarza ,
- 1 października 1979 roku do 31 października 1984 roku na stanowisko blacharza,
- 1 listopada 1984 roku do 30 października 1992 roku na stanowisko ślusarza remontowego – blacharza.

/umowa o pracę i angaże w aktach osobowych k.21/

W okresie od dnia 25 października 1973 roku do dnia 13 października 1975 roku ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową.

/bezsporne /

W dniu 18 listopada 1988 roku wnioskodawca otrzymał skierowanie na kurs w zawodzie blacharz – dekarz w systemie wieczorowym.

/umowa z 18.11.1988r. w aktach osobowych – k.21/

W powyższym okresie zatrudnienia na stanowisku blacharza wnioskodawca pracował w wydzielonym przy warsztacie mechanicznym pomieszczeniu. Z blachy robiono wtedy elementy wentylacji na produkcję, które następnie instalowali ślusarze remontowi. Blacharze głównie pracowali w swoim warsztacie, jednak gdy zachodziła taka potrzeba to

pomagali na wydziałach produkcyjnych przy montażu wentylatorów. Praca wnioskodawcy polegała na cięciu i lutowaniu blach, używał przy tym zwijarek i zawijarek. Pracował na jedną zmianę w godzinach od 7.00 do 15.00. Blacharze, spawacze, hartownicy otrzymywali dodatki za pracę w warunkach szkodliwych. Wnioskodawca nie zajmował się w tym okresie pracy spawaniem, nie wykonywał również żadnych prac dekarских.

/zeznania wnioskodawcy – 00:31:03-00:32:44 – płyta CD k.88 w zw. z 00:05:07 – 00:10:45 – płyta CD k.42, zeznania świadka Z. S. – 00:05:29 – 00:19:17 - płyta CD k.88/

W świadectwie wykonywania pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia z dnia 23 października 2000 roku pracodawca wskazał, że w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. od dnia 1 października 1979 roku do dnia 30 października 1992 roku Z. U. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace dekarские na stanowisku blacharza wymienionym w dziale V, poz.9 pkt.3 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac zaliczonych do pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz.U. nr 4/87).

/kopia świadectwa – k.14/

Wnioskodawca Z. U. był zatrudniony w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w okresie od dnia 31 października 2000 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku na stanowisku „obsługa komory lakierniczej”.

/świadectwo pracy - k.32, umowy o pracę – k.28-31/

W powyższym okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował w komorze lakierniczej, w której wykonywał lakierowanie ręczne i natryskowe samochodów. Poza tym wykonywał takie czynności jak szlifowanie maszynami wibracyjnymi, podkładanie farbami podkładowymi, praca masami uszczelniającymi, silikonami i środkami chemicznymi.

/zeznania wnioskodawcy – 00:31:03-00:32:44 – płyta CD k.88 w zw. z 00:05:07 – 00:10:45 – płyta CD k.42, zeznania świadka P. S. – 00:19:17- 00:27:33 - płyta CD k.88/

W świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 22 stycznia 2019 roku pracodawca wskazał, że w okresie zatrudnienia w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w okresie od dnia 31 października 2000 roku do dnia

31 grudnia 2005 roku Z. U. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace, tj. lakierowanie natryskowe, szlifowanie maszynami wibracyjnymi, podkładanie farbami podkładowymi, praca masami uszczelniającymi, silikonami i środkami chemicznymi na stanowisku obsługa komory lakierniczej wymienionym w dziale XIV, poz. 17 pkt.1-6 i poz.18 pkt.5,7 zawartym w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 roku w sprawie w stanowisk pracy w zakładach resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

/ świadectwo – k.8 akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy w tym w aktach ZUS, w szczególności na podstawie dokumentacji osobowej zatrudnienia ubezpieczonego oraz jego zeznań i zeznań świadków, którzy w spornym okresie pracowali razem z ubezpieczonym i mają w związku z tym wiedzę na temat charakteru pracy wykonywanej przez odwołującego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz.U. z 2019r. Nr 1924), ustawa określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych

pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do treści art. 2 ust. 5 w/w ustawy, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

W myśl art. 21 ust. 1 analizowanej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat. Z kolei zgodnie z ust. 2 powoływanego przepisu, rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 23 ust. 1 wspomnianej ustawy stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o których mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych). Jako dodatek do kapitału początkowego, razem z kapitałem początkowym podlega waloryzacji.

W związku z powyższym wskazać należy, iż prawo do rekompensaty, zgodnie ze wskazaną wyżej ustawą, mają osoby urodzone po 31 grudnia 1948 roku, które przed 1 stycznia 2009 roku wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku Nr 1383) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok.

i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

W przedmiotowym stanie faktycznym bezsporne było, że odwołujący nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. W ocenie Sądu wnioskodawca nie spełnia jednak warunku posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85 – LEX 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84 – LEX 14625).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach przeprowadził dowód z dokumentacji osobowej ze spornych okresów zatrudnienia oraz dopuścił dowód z przesłuchania skarżącego oraz zeznań świadków.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. otrzymywał angaże na stanowisko ślusarza, blacharza i ślusarza remontowego – blacharza. W tym okresie zatrudnienia na stanowisku blacharza, odwołujący pracował jako blacharz w wydzielonym przy warsztacie mechanicznym pomieszczeniu, w którym z blachy robiono elementy wentylacji na produkcję. Blacharze głównie pracowali w swoim warsztacie, jednak gdy zachodziła taka potrzeba to pomagali na wydziałach produkcyjnych przy montażu wentylatorów. Praca wnioskodawcy polegała na cięciu i lutowaniu blach, używał także w pracy zwijarek i zawijarek. Wnioskodawca nie zajmował się w tym okresie pracy spawaniem, nie wykonywał również żadnych prac dekarских.

Z powyższego wynika, że wbrew zapisom poczynionym w świadectwie wykonywania pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia z dnia 23 października 2000 roku Z. U. nie wykonywał od dnia 1 października 1979 roku do dnia 30 października 1992 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac dekarских na stanowisku blacharza wymienionym w dziale V, poz.9 pkt.3 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac zaliczonych do pierwszej kategorii zatrudnienia, tym samym tego okresu zatrudnienia nie można zaliczyć do okresu pracy w warunkach szczególnych.

Do okresu pracy w warunkach szczególnych należy natomiast zaliczyć wnioskodawcy okres pracy w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w okresie od dnia 31 października 2000 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku na stanowisku „obsługa komory lakierniczej”.

Jak wynika z wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, nr 8, poz. 43 ze zm.), do prac w szczególnych warunkach, których wykonanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej zalicza się prace: lakierowanie ręczne lub natryskowe - nie zhermetyzowane oraz obsługa urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych (Dział XIV, poz.17 i 18).

Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 roku w sprawie w stanowisk pracy w zakładach resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace

w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

W Wykazie A, Dziale XIV, poz. 17 pkt.1-6 i poz.18 pkt.5,7 wymieniono stanowiska: lakiernik ręczny, lakiernik natryskowy, malarz farbami zawierającymi substancje toksyczne, mieszacz farb i lakierów, szlifierz wyrobów lakierowanych, oczyszczacz wyrobów lakierowanych oraz oczyszczacz i szlifierz szlifierkami pneumatycznymi

W tym miejscu podkreślić należy jednak, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r. I UK 393/10).

Zeznania świadka i wnioskodawcy potwierdziły, że pracując od dnia 31 października 2000 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku na stanowisku „obsługa komory lakierniczej” ubezpieczony wykonywał w istocie pracę w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów prac w szczególnych warunkach, opisanych w powołanym rozporządzeniu i zarządzeniu.

W powyższym okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował bowiem w komórce lakierniczej, w której wykonywał lakierowanie ręczne i natryskowe samochodów. Poza tym wykonywał takie czynności jak szlifowanie maszynami wibracyjnymi, podkładanie farbami podkładowymi, praca masami uszczelniającymi, silikonami i środkami chemicznymi.

Zatem w ocenie Sądu ubezpieczony w niniejszym postępowaniu wykazał, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach jedynie w w/w spornym okresie, tj. 5 lat i 2 miesiące.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach pozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, że nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Tymczasem wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, że we wszystkich spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę zaliczaną do prac w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat do dnia 1 stycznia 2009 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że wnioskodawca nie spełnił warunków pozwalających na przyznanie prawa do rekompensaty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy z pouczeniem o możliwości złożenia apelacji w terminie 14 dni od dnia otrzymania odpisu wyroku z uzasadnieniem.